

Preek over Matteüs 28:1-10: Jezus leeft en Hij zoekt ons op!

Broeders en zusters, gemeente van onze Here Jezus,

Boven de preek heb ik gezet: 'Jezus leeft en Hij zoekt ons op'. Dat laatste 'Jezus zoekt ons op' zou je natuurlijk ook boven een kerstpreek kunnen zetten. God werd mens, een kind in een voerbak, zo gewoon, zo kwetsbaar, zo is God onder de mensen verschenen. Zo zocht Jezus ons mensen op. Zo lief en teder, zo romantisch ook. Alhoewel, als ik me probeer voor te stellen hoe een bevalling in een beestenstal zal verlopen, dan heeft dat weinig met romantiek te maken.

Christenen hebben dat kerstfeest altijd uitgebreid gevierd. En met Pasen lijkt dat toch een beetje minder. Mensen die nog wel een klein beetje affiniteit met kerk en geloven hebben, zullen ook eerder met Kerst dan met Pasen naar de kerk gaan. Pasen lijkt een minder groot en een minder mooi feest dan Kerst als je zo om je heen kijkt buiten de kerk en soms ook in de kerk.

Maar wat zou eigenlijk het belangrijkste feest zijn? Kerst of Pasen?

Toen Jezus geboren werd – met Kerst – kon niemand iets bijzonders zien aan Hem. Hij was als baby niet anders dan andere baby's. Op sommige schilderijen zie je wel eens van die stralende lichtkransen om het kindje Jezus heen. Maar in werkelijkheid was het een heel alledaags tafereel: een jong joods meisje met een in doeken gewikkeld jochie op haar arm.

Maar met Pasen gebeurde er iets bijzonders met deze Jezus. Jezus was op vrijdag gestorven aan het kruis. Een afschuwelijke marteldood. Zijn dode lichaam, met die kapotgeslagen rug, met die doorboorde handen en voeten, met die grote wond in z'n zij waar een speer in geprikt was, is begraven. Maar twee dagen later, op Pasen, gebeurde er een geweldig wonder. Jezus stond weer op uit het graf. Hij was dood, geen twijfel mogelijk, maar nu leeft Hij weer! Wat met Kerst nog verborgen was krijgen we met Pasen te zien. Jezus is niet alleen een gewoon mens, Jezus is de Zoon van God. Dat laat Pasen ons zien, Jezus heeft het van de dood gewonnen. Het graf kon de Zoon van God niet vasthouden.

Natuurlijk horen die twee feesten, Kerst en Pasen, bij elkaar. Het is Kerst geworden, omdat Jezus als mens op aarde moest komen en uiteindelijk aan het kruis te sterven. En op Pasen laat Jezus zien dat Hij alles heeft gedaan wat Hij op aarde moest doen.

Hij is klaar met Zijn werk. Hij won het van zonde en dood. Hij kan nu weer terug naar de hemel.

Laten we eens met elkaar kijken wat Pasen eigenlijk betekent voor ons, vandaag. Pasen vertelt ons iets over de dood. Ja, de dood! In onze wereld hoort de dood er zo bij. De dood is doodgewoon. Je kunt geen krant opslaan, of je ziet wel weer een paar overlijdensberichten. Sommige mensen zijn er van overtuigd dat 'dood dood is'. Alles is voorbij. Wat blijft zijn mooie of minder mooie herinneringen. Als iemand van je geliefden sterft, dan moet je voorgoed afscheid nemen, je hebt het nakijken.

Anderen hebben over het leven na de dood vage ideeën. Misschien dat er wel meer is, iets. Misschien leeft je geest op een of andere manier verder, of keer je terug in een ander lichaam. Reïncarnatie.

Maar wie gelooft er vandaag nog in een opstanding uit de dood? Dat je, misschien wel jaren na je begrafenis, weer uit het graf komt, levend en wel, met je eigen lichaam, dat dan nieuw en gaaf is, en dat je dan als mens verder leeft op een compleet nieuwe aarde? Dat is toch te mooi om waar te zijn.....

Als we denken dat die gedachten van ongeloof over de opstanding uit de dood alleen van vandaag zijn, dan hebben we het mis. Want ook in de tijd van Jezus geloofden maar weinigen in de opstanding uit de dood. De Grieken en Romeinen geloofden in een soort schimmenrijk, de onderwereld. Dat je met je lichaam zou terugkomen uit de dood was in hun ogen een absurd idee. Veel mensen vonden zelfs dat je beter van je lichaam bevrijd kon worden. Dat was maar 'stof', 'materie'. Bij de dood wordt je geest eindelijk bevrijd van je lichaam, dachten deze mensen. Maar ook onder de Joden waren er heel wat die niet geloofden in een opstanding uit de dood. De Sadduceeën bijvoorbeeld geloofden al helemaal niet in een leven na de dood, laat staan in een opstanding.

Als we in ons tekstgedeelte van vandaag lezen, dan zien we ook daar dat veel mensen helemaal geen rekening houden met de opstanding. Laat staan dat ze verwachten dat Jezus, die na zo'n zwaar lijden stierf aan het kruis, na een korte tijd weer zou opstaan, op de derde dag.

De Hogepriesters en de Farizeeën zijn blij dat ze eindelijk van Hem af zijn. Hij is in het graf. En om te voorkomen dat zijn leerlingen sprookjes gaan vertellen over zijn

opstanding, laten ze het graf verzegelen. En ze zetten een wachtpost voor het graf. Jezus is voorgoed weggeborgen in de dood.

Ook de volgelingen van Jezus kunnen niet geloven dat Jezus uit de dood zou opstaan. Jezus had het wel gezegd, dat Hij zou opstaan uit de dood. Maar die boodschap landde gewoon niet bij hen.

En op de dag, die was aangekondigd als de opstandingsdag, zitten zijn volgelingen gevangen in hun verdriet. De vrouwen die wel gaan kijken, doen dat om hun geliefde Heer de laatste eer te bewijzen. Om zijn dode lichaam te verzorgen. De opstanding wil er gewoonweg niet in.

En wees eerlijk: is het ook niet ongelooflijk? De dood is zó dood, zo definitief. Een graf is zó dicht. De scheiding is zó diep. Onze geliefden zijn zo onbereikbaar ver. Kunnen we echt leven vanuit het geloof dat er een lichamelijke opstanding uit de dood is?

De boodschap van de opstanding van Jezus is toch ook wereldschokkend! Als we Matteüs moeten geloven zelfs letterlijk wereldschokkend! Hij schrijft: plotseling begon de aarde hevig te beven!

Er kwam een grote aardbeving, op die dag na de sabbat, op die eerste dag van de week. De dag dat de Heer zou opstaan, wat eigenlijk geen mens geloofde. Maar Gods hand komt uit de hemel. Gods hand raakt de aarde aan en rammelt de wereld door elkaar. Een aardbeving, een teken van God voor de wereld!

Dat was nu de tweede aardbeving in korte tijd. Twee dagen geleden was er ook één. Op het moment dat Jezus stierf aan het kruis. Op het moment dat het dodenrijk Jezus moest ontvangen. En nu, op het moment dat Jezus het dodenrijk verlaat, beeft de aarde opnieuw!

Het is alsof God zeggen wil: aarde, je hebt je tijd als kerkhof gehad! Hoe vaak moest jij je schoot niet openen, om een dode toe te laten! Hoeveel lichamen zijn in jou niet tot stof weergekeerd! Maar het is voorbij, aarde! Wacht maar! En dodenrijk, hoe vaak heb jij je kaken niet opengesperd om leven te verslinden! Hoe veel doden zitten er niet in jou gevangen? Maar het is afgelopen met jou. Wacht maar!

God schudt de aarde en het dodenrijk door elkaar. Je gaat nu iets meemaken wat je nog nooit hebt beleefd. Er is een mens in jou naar binnengegaan, dood. Maar die mens brak van binnenuit een weg terug. Hij opende de schoot, Hij boog de tralies

weg. Hij kwam weer terug als een levend mens! Aarde, dodenrijk, je gaat het verliezen!

God schudt de aarde door elkaar op het moment dat zijn Zoon opstaat uit de dood! Dit is de dag dat de hemel de aarde aanraakt, en de aardbodem openbreekt. Wat is het veelzeggend! Dat teken van God uit de hemel! Wat zegt het veel over die Man, die twee dagen geleden als dode aan de aarde werd toevertrouwd.

Jezus Christus. Hij kwam bij ons heel gewoon, als mens. Toen Hij geboren werd, in Betlehem. Zo verbond Hij zijn leven aan dat van ons, mensen, zondige mensen, sterfelijke mensen. Mensen die door hun zonde de doodstraf verdienen. Hij verbond zijn leven aan dat van ons. Hij, Gods Zoon, werd onze broeder. En Hij nam de zonde van ons af. Droeg die op zijn eigen schouders. Hij ging ermee de weg die wij moesten gaan: de weg naar het kruis. Naar het oordeel van God. De straf die wij verdiend hadden was op Hem. Hij kreeg het over zich heen. Het lijden aan het kruis. Het door God verlaten worden. De angst van de hel. De dood, het graf. Hij ging die weg. En zo sloot de steen zich achter Hem.

De aarde ontving deze dode. Maar het dodenrijk, dat verschrikkelijke dodenrijk, verslikt zich in deze dode. Jezus Christus, zo dood als een mens kan zijn, pakt het leven terug. Hij schudt de dood van zich af. Hij staat op uit het graf en Hij leeft! De aarde beeft. Het is een teken van God. God laat het weten uit de hemel. Dat Zijn Zoon levend werd, dat is het grote bewijs. Hij heeft gedaan wat Hij moest doen. Hij heeft geleden, Hij is gestorven, Hij is begraven. Heel de straf heeft Hij gedragen. Nu is het klaar, alles is volbracht! Daarom, dood, daarom heb jij nu het nakijken! Je moet Hem laten gaan!

De dood is helemaal niet doodgewoon. De dood hoort niet bij het leven. De dood is de schaduw die over de schepping kwam, na de val van de mens. De dood is de scheiding tussen God en mensen.

Maar nu is Hij gekomen. Jezus Christus, gewoon mens zoals wij. Mens die voor ons tot zonde werd. Mens die voor ons de dood onderging. Mens die voor ons alles heeft volbracht. Als deze mens de dood ingaat, siddert de dood. De aarde beeft. En als deze Mens de dood verlaat, siddert de dood nog meer. Ik ben mijn grip kwijt. Ik kan Hem niet vasthouden. In Jezus moet de dood zijn meerdere erkennen. Dood en graf hebben het nakijken.

De opstanding van Jezus Christus is werkelijk wereldschokkend. Het is Paasfeest geworden in deze wereld. Er breekt een nieuwe tijd aan. De tijd van zonde en straf en dood is voorbij. In Christus breekt het nieuwe leven door. In Christus komt heel de wereld weer te staan in het licht van het leven!

God wil de mensen daarvan doordringen. Hij schudt niet alleen de wereld door elkaar. Hij stuurt ook een engel. Die engel is niet nodig om Jezus uit het graf te helpen. Als de engel komt is Jezus al opgestaan. De engel komt, om de mensen wegwijs te maken in het nieuwe leven. Zoals wel vaker, op momenten dat er iets groots gebeurt en iets nieuws begint, stuurt God boodschappers uit de hemel.

Deze engel is echt een hemelse verschijning. Zijn lichaam is licht zoals een bliksemschicht. Te fel voor mensenogen. Zijn kleren zijn witter dan sneeuw. Deze bode uit de hemel rolt de steen voor het graf weg, terwijl de vrouwen, Maria van Magdala en Maria de moeder van Jakobus, onderweg zijn. Ze zullen een open graf aantreffen. En ze zullen niet vinden wat ze denken te vinden. Geen lichaam dat ze kunnen verzorgen en zalven. Ze zullen een hemelse, stralende engel zien, daar bij dat graf, in de hof van Jozef van Arimatea.

Hier mogen we best wel even terugdenken aan die andere engel. Helemaal aan het begin van de mensengeschiedenis.

Toen Adam en Eva gezondigd hadden, werden ze verbannen van de boom des levens. God zette engelen voor de ingang van de hof van Eden, om de weg naar het leven te versperren. Angstaanjagende engelen, met een bliksemend zwaard. Engelen die de mensen verbannen naar het land van de dood.

Deze engel van God, bij het graf, doet het omgekeerde. Hij wil geen angst aanjagen. Maar hij nodigt uit. Wees niet bang! Kom maar dichterbij! Kijk... de steen is weg. Kijk maar binnen, het lichaam is er niet. Hij die jullie zoeken, Jezus, de gekruisigde, Hij is hier niet – Hij heeft het toch gezegd – Hij is opgestaan. Kijk maar....., daar is de plek waar Hij gelegen heeft. Kijk maar....., en zie, dat het graf leeg is! Jezus leeft!

Deze engel is gekomen om de vrouwen te overtuigen van dat ongelooflijke nieuws van Jezus' opstanding. Hij is de hemelse boodschapper, die dwars door die barrière van verdriet en tranen en rouw en ongeloof, wil heen breken. Geloof wat is gebeurd! Jezus Christus, de Gekruisigde, stond op uit het graf.

Nu mogen de wissels om. De aarde en het dodenrijk hebben een geweldige klap te verwerken gekregen. En nu mogen jullie leven in het geloof, dat de dood is overwonnen. Leven in het geloof, dat Jezus leeft!

Dat mag het fundament zijn onder ons leven. Jezus stierf voor je zonde! Jezus stond ook voor jou op uit de dood. Hij heeft alles volbracht.

Voor iedereen die daar z'n leven op bouwt, heeft de dood zijn macht verloren. Voor iedereen die zich vastklampt aan deze Opgestane Jezus zal het graf geen gevangenis meer zijn. De scheiding is opgeheven. De schuld is weggedaan. De vloek van de dood is voorbij. Jezus brengt het leven terug! Eeuwig leven, voor altijd in Gods nabijheid.

Laten we leven in dat geloof, lieve broeders en zusters! Wat met Pasen gebeurde, is dé inhoud en dé kracht van ons geloof. Het grote keerpunt dat God geeft. Het nieuwe leven dat aanbreekt. We hebben hier misschien nog wel een weg te gaan, kort of lang, we weten het niet. We dragen verdriet met ons mee. We voelen de lege plaatsen. Ieder van ons heeft wel zijn eigen verhalen rond aftakeling, dood en graf. Van tijd tot tijd zullen we wel weer bij een graf moeten staan. We zien misschien ons eigen sterven dichterbij komen.

Maar laten we nooit vergeten, wat de Heer ons met Pasen laat vertellen: Er is een dag geweest dat de aarde beefde. De dag waarop het dodenrijk opschrok. Er is een dag geweest waarop een engel uit de hemel het wereldschokkend nieuws bracht: Jezus Christus is waarlijk opgestaan!

Het is Pasen geworden! Opstandingsfeest. Feest van leven. Feest van Jezus, die leeft! Feest van Hem die het graf openbrak. Leef in dat geloof! De dood kan ons niet meer scheiden van God en van de liefde van onze Heiland. Wie weet hoe vaak de aarde haar schoot nog moet openen voor een graf, om een dode binnen te laten. Maar de aarde heeft de schok gevoeld. Zij weet wat haar te wachten staat. De kerkhoven liggen te wachten op de aanraking van de hemel. Jezus brengt terug wie in Hem stierf. Levend en wel, gaaf en heerlijk. Hij brengt weer samen wat de dood heeft gescheiden. Laten we dat bedenken als we op het kerkhof staan, als we het graf van onze geliefden zien.

Hoe lang nog... Laten we wachten met hoop en verlangen. Jezus zocht ons op toen Hij als klein kindje op deze wereld kwam. Jezus zocht ons op toen Hij weer te voorschijn kwam uit het graf. Jezus zal ons weer opzoeken als Hij terugkomt. Opnieuw zal God de aarde aanraken. De aarde zal haar doden teruggeven. De dag van de opstanding komt. De graven zullen opengaan. Voor ieder die gelooft heeft in Jezus Christus, de Levende! Geprezen zij deze Jezus! Hij is Heer, de Heer die waarlijk is opgestaan!

AMEN

April 2014
G.P. Hartkamp
Wapenveld